

3. søndag efter Helligtrekonger

23. januar 2022 kl. 11.00 i Langø Kirke

Tekst: 1. Mos. 15,1-6. Heb. 11,1-6. Luk. 17,5-10.

Salmer:

749, I østen stiger solen op

29, Spænd over os dit himmelsejl

289, Nu bede vi den Helligånd

717, I går var hveden moden

634, Du ved det nok, mit hjerte

Denne hellige lektie skrives i Første Mosebog: Senere kom Herrens ord til Abram i et syn: »Frygt ikke, Abram, jeg er dit skjold! Din løn skal blive meget stor.« Abram svarede: »Gud Herre, hvad kan du give mig, når jeg må gå barnløs bort, og Eliezer skal være min arving.« Abram sagde: »Du har ikke givet mig afkom, så min hustræl skal arve mig.« Da lød Herrens ord til ham: »Nej, han skal ikke arve dig, dit eget kød og blod skal arve dig.« Så tog han ham udenfor og sagde: »Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan.« Og han sagde: »Så mange skal dine efterkommere blive.« Abram troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed. [Første Mosebog 15,1-6](#)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Apostlene sagde til Herren: »Giv os en større tro!« Herren svarede: »Havde I en tro som et sennepsfrø, kunne I sige til dette morbærtræ: Ryk dig op med rode, og plant dig i havet! og det ville adlyde jer. Hvis en af jer har en tjener, som pløjer eller er hyrde, vil han så sige til ham, når han kommer hjem fra marken: Kom straks og sæt dig til bords? Vil han ikke tværtimod sige: Lav mad til mig og bind kjortlen op om dig og vart mig op, mens jeg spiser og drikker; bagefter kan du selv spise og drikke. Mon han takker tjeneren, fordi han gjorde det, han har fået besked på? Således også I: Når I har gjort alt det, I har fået besked på, skal I sige: Vi er unyttige tjenere, vi har kun gjort, hvad vi skulle gøre.« [Lukasevangeliet 17,5-10](#)

Prædikant: Anne Birgitte Villadsen

Det med tro – det synes nogen åbenbart, at man kan have mere eller mindre af. I hvert fald var det, hvad de kom og bad Jesus om, apostlene, Peter, Johannes, Jakob, Andreas, Filip og hvad de nu hed: "Giv os en større tro!"

Som om tro er noget, der kvantitativt kan måles. Stor, større, størst, ingen højere-tro. Det er til at gå og blive ked af det over. For man ved jo godt, hvordan det er med ens tro, hvis det skal være på den måde.

Sådan almindelig tro, tro til husbehov, kan de fleste af os godt stille op med. Den dagligdags, enkle tro på livet, f.eks., som får os til, trods mørke og kulde og gråvej, at lyde vækkeurets kalden, vågne og stå op til en ny dag. Nogen vil nøjes med at kalde det vane eller pligtfølelse og forbeholde "tro" til anderledes bevidste og mere velovervejede anliggender.

Enten synes vi, at vores tro vist kan ligge på et meget lille sted, når det kommer til stykket.

Eller hvis man helt har mistet troen? Hvis livet er så tungt og svært, at livet nærmest ikke synes livet værd?

Giv os en større tro!

Umiddelbart kommer man jo til at tænke på dem der faktisk lader til at have en større tro end folk flest. Kaj Munk f.eks., hvis skæbne vi mindes om jævnlige. Han var præst, skrev skuespil og digte, "Den blå anemone" er et af dem, og en enkelt salme har han også med i salmebogen – den skal vi synge til sidst i dag. Men mest kendt er han som symbol på Danmarks modstand under sidste krig mod den tyske besættelsesmagt.

Det fortælles, at han en søndag gik hen i kirken uden præstekjole på, i sin almindelige cottoncoat, og stillede sig op i korbuen og sagde: "Jeg vil ikke tage præstekjole på længere, og jeg vil ikke prædike for jer længere. Der er mennesker her i kirken, som samarbejder med tyskerne, mens andre ser deres børn mishandlet og dræbt." Og så gik han hjem. Og han fik selvfølgelig mange advarsler – dette her kunne han blive skudt for, og man arrangerede en flugt for ham til Sverige, hvor han ville være i sikkerhed, han havde dog kone og børn, men han ville ikke rejse til det sikre Sverige. Han blev, hvor han var. Og et par dage senere blev han hentet af gestapo-folk, som tog ham med og skød ham i en skovkant i Jylland.

Vi kan også tænke på Abraham. Ham der, som vi hørte det før, blev sat til at tælle stjerner. Det var startet et sted ovre østpå, der omtrent hvor Eufrat og Tigris løber ud i Den Persiske Golf, i det gamle Mesopotamien. Der havde Gud kaldt på ham og sagt, at han skulle bryde op og drage ud fra sit land til landet bag ørkenen, det forjættede land. Og Abraham satsede på, at det forholdt sig som Gud havde sagt. Så han samlede hvad han havde, solgte hvad han ikke kunne tage med, og overhørte naboers og venners hånlige bemærkninger og brød op. Men det var svært at holde fast. Og på et tidspunkt gad Abraham ikke længere. Han havde slået sig ned i Karan, et sted lidt over midtvejs, og

der fandt han, at han lige så godt kunne blive. Det var et fint nok sted, frugtbart, god udsigt og alt hvad man kunne ønske sig.

Da det så ud til at være et faktum, kaldte Gud på ham på ny. Og Gud fik ham til at gå – Karan var jo altså ikke det forjættede land. Og så nåede Abraham da frem, og han blev rig på alt i sit lykke-land – alt undtagen børn, dem fik han ingen af, og det var ham en sorg så stor.

Så var det en nat Gud kaldte på ham, at han skulle komme ud af sit telt. "Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan. Så mange skal dine efterkommere blive."

Gav Abraham sig i kast med at tælle stjerner, og gav han op, da han ikke kunne længere? – Det ved ingen, men det var egentlig heller ikke det, det handlede om, men at han blev holdt fast på sin satsning. Selv om den syntes umulig og håbløs. Efterkommere, børn?

Han troede Gud.

Det med tro handler nemlig mest af alt om at blive holdt fast af Gud.

"Han troede Gud, og han regnede ham det til retfærdighed," som der står.

Abraham fandt sin plads i Vorherres mælkevej, kan man også sige.

Eller den her historie om en helt, jeg kender. Han blev i hvert fald belønnet for heltmodig indsats af dem, der deler den slags priser ud. Han havde reddet en kvinde fra at drukne. Det var sket en vintersøndag, hvor han havde været ude at gå en tur med sin lille datter og nogle venner langs den tilfrosne Esrum sø i Nordsjælland. Pludselig havde han hørt et skrig og havde langt, langt ude på isen fået øje på en lille rød prik. En hue, tænkte han, der er en skøjteløber der er faldet i en våge.

Er der dog ikke nogen, der gør noget? Men det var der ikke. Og samvittigheden tog over.

Det første skridt var det sværeste, fortalte han senere i avisen. Men han fik fat i et langt bræt, løb ud over isen, isen knagede under ham, men han nåede frem til vågen, fik brættet ind under den druknende kvinde, fik hende op og slæbt ind til bredden i sikkerhed.

Kvinden der blev reddet fortalte bagefter: "Isen knækkede overalt hvor jeg forsøgte at komme op. Jeg råbte: Min Gud, min Gud, og mærkede at chokket og kulden gjorde mig mere og mere sløv og ligeglad, og jeg tænkte: Nu dør jeg. Men med et hørte jeg et højt råb: Jeg kommer, jeg kommer, hold ud! – Og jeg så ham komme løbende med brættet, og han sendte mig et fast blik, som gav mig kræfter. Dét blik sidder i mig endnu. Jeg drømmer stadig om natten, at jeg er fanget i et koldt, mørkt hul, og det eneste der holder mig fast er dét blik."

Det er også et billede på hvad tro er. Tro er som at lade sig blive holdt fast af et blik. Tro er at Gud ser os, holder os fast, og får os til ikke at give op.

Giv os en større tro! bad de Jesus om.

Når vi altså først har tænkt: Større end hvad? Er det ikke enten tro eller ikke tro, tro kan vel ikke sådan måles? Og når vi har tænkt, at Peter og de andre – som om de ikke havde tro nok! De som havde forladt alt og fulgt Jesus i al slags vejr på de smalle veje, forladt ikke bare kone og børn, men

også fast arbejde og et regelmæssigt udkomme? Og når vi er nået til, at OK – vi kan jo også mange gange synes, at vores tro er svag og lille, at den kan ikke altid holde os sådan oppe som vi gerne ville have det, at den sikkerhed og tryghed som vi synes troen skulle give os ofte er borte, de ting som troen skulle kunne udrette ser vi ikke så meget til, og meget tit er det også sådan at vi kommer til kort, både når vi står overfor kritik eller indvendinger mod det, som vi bygger vores tro på, men også når der er mennesker vi burde hjælpe, ting vi skulle have taget os af eller gjort anderledes, når alt det er er tænkt og vendt og drejet – så er der i grunden kun det tilbage, at tro er at blive holdt fast af Gud.

For hvad svarer Jesus på apostlenes bøn?

Hvad svarer han, når de og vi siger: Giv os en større tro! Læg noget til det lidt vi har! Eller bare: Giv os noget at tro på, noget at være til for, en mening med det hele. Giv os en fornemmelse af, at vi udretter noget, at det hele ikke bare er lige meget. Giv os en vished for at vort liv ikke er forgæves.

Giv os en større tro!

Jesus svarer ikke, at her er det I søger, og hvis I bare gør sådan og sådan eller tror på det og det, så skal I se hvordan alle vanskeligheder vil løse sig, al angst og uro og meningsløshed forsvinde.

Han siger: *Havde I en tro som et sennepsfrø, kunne I sige til dette morbærtræ: Ryk dig op med rode, og plant dig i havet! og det ville adlyde jer.*

Det lyder som om han driller lidt: Hvis I havde tro som et sennepsfrø – så...

Et sennepsfrø er efter hvad der siges det allermindste frø i verden. Jesus bruger en lignelse om det: "Hvad skal vi sammenligne Guds rige med? Hvilken lignelse skal vi bruge om det? Det er ligesom et sennepsfrø: Når det kommer i jorden, er det mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge."

Tro er som et sennepsfrø, et lille bitte frø, siger Jesus til os i dag. Det handler ikke om at have tro, der kan få træer til at rykke sig op med rode, men om at have tro som bare et sennepsfrø, der ikke har noget, men er – spirer, gror, vokser.

Som bare gør sit arbejde. Som tjeneren kommer træt hjem fra sit arbejde med at pløje eller være hyrde. Og så må han til at varte sin herre op, og dog får han ikke tak, for han gjorde jo ikke andet, end hvad han havde fået besked på.

Sådan, siger Jesus, gælder det ikke om at få en større tro, men at være tro. Være tro mod det der er vores: At leve som mennesker på jorden og have tillid til Gud. Maden skal laves, bordet skal dæk-

kes, der er nok at tage fat på, og vi skal være tro mod de opgaver, der er lagt hen til os. Og så altså have tillid til Gud. Det vil sige at tro sig holdt fast af Gud.

Men man ved det måske først ved vejs ende. At man var holdt fast.

Indtil da kan der være så meget uforløst, som man fumler rundt med og er unyttig med.

Man får opgaverne, eller tager dem, livet skal leves eller stå igennem, der er svigt og modgang og sorg og smerte. Og lykkes noget nogensinde? Blev der noget ud af det hele? Eller kunne det have været det samme?

Sennepsfrø-tro er ikke noget, vi har, men noget, vi er.

Godt at Gud synes, at den tro rækker...